

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Šumava, a. s.**, se sídlem Nišovice 55, zastoupeného JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Český Krumlov, Rooseveltova 37, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2014, č. j. 25193/14/5000-14306-711513,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2014, č. j. 25193/14/5000-14306-711513 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 3. 2014, č. j. 525515/14/2211-24802-302541, na daň z přidané hodnoty, kterým byla žalobci za zdaňovací období březen 2011 doměřena daň ve výši 193 788 Kč a současně vznikla podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 20%, tj. v částce 38 757 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 28. 11. 2014 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s tím, že prodej obilí, který byl uskutečněn v březnu 2011 jako přezimující porost ve fázi odnožování, je prodejem služeb. Podle žalobce je nutné vnímat, že předmětem prodeje byly rostliny, nikoliv konkrétní práce. Z definice služeb je zřejmé, že se jedná o činnost. Převod vzrostlých rostlin je převodem zboží, nikoliv službou definovanou jako činnost.

Žalobce k žalobě přiložil kopii závazného posouzení z hlediska sazby daně podle § 47a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Jedná se o závazné stanovisko z roku 2011, které sice bylo vydáno jinému subjektu, ale v němž je stanoveno zařazení rostlin do snížené sazby daně z přidané hodnoty (číselný kód 07-12 a slovní popis Rostliny a semena). Dále je v něm uvedeno, že nelze zohledňovat účel, k jakému je daná komodita použita, a že není rozhodující stav rostliny, v jakém se nachází. Podle všeobecného výkladu se bralo zařazení rostlinné výroby do snížené sazby daně z přidané hodnoty. Žalobce odkázal na definice rostliny na www.wikipedia.org a považoval za zřejmé, že rostlina je organismus a jako taková může být jako zboží předmětem obchodu, i když není oddělena od půdy.

Podle žalobce odkazy žalovaného na právní teorii nejsou příhodné pro rostliny jako takové. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. 20 Cdo 4526/2007 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz), trvalé travní porosty, použitá osiva, sadba, hnojiva a chemikálie, zasetí, pohnojení či postřiky se stávají součástí pozemku, resp. osivo, sadba, hnojiva a chemikálie zanikají jako věc v právním smyslu, jakmile jsou použity k osetí, pohnojení a postřiku pozemku. V případě prodeje nedokončené rostlinné výroby došlo již k zániku osiva, sadby, hnojiva a chemikálií, neboť výsledkem této činnosti již byly vzrostlé rostliny. Podle žalobce se tedy nemohlo jednat o prodej služeb, které v té době již v právním smyslu neexistovaly. Služby spojené s orbou, setím a hnojením již byly dávno ukončeny a nemohly být proto právně prodány. Podle žalobce daný judikát nehovoří pro závěry správce daně, že vzrostlé rostliny jsou neoddelitelnou součástí pozemku a nejsou samostatným zbožím. Žalobce z judikátu dovozuje, že použitím osiv, sadby, hnojiv a chemikálií se tyto druhové věci stávají součástí pozemku. Pokud tedy dojde k zániku druhově určených věcí, nemohou být prodány jako služba.

Podle žalobce není dále v žádném případě pravdou, že oddělením rostliny od půdy dojde k jejímu znehodnocení, ba právě naopak. Rostlina oddělením přestává být součástí půdy, stává se samostatnou věcí použitelnou k různým účelům, a to již v různém stádiu jejího vzrůstu. V době převodu vlastnictví těchto rostlin (na stojato) se jednalo již o rostliny ve fázi odnožování. Podle žalobce v době uskutečnění prodeje zboží existovalo, a to v podobě rostlin rostoucích na pronajaté půdě. Rostliny byly podle žalobce ve stádiu, kdy již bylo možné odhadnout kvalitu a množství úrody.

Žalobce uvedl, že je pravdou, že nechal za účelem prodeje ocenit nedokončenou rostlinnou výrobu (konkrétně vzrostlé obilí) znaleckým posudkem. Ze znaleckého posudku vyplývá, že se oceňují zásoby a výrobky. Z metodiky oceňování vyplývá, že v ceně výrobků a zásob jsou především náklady na jejich pořízení. Neznamená to však, že se oceňují hnojiva, chemické přípravky, osiva a rozpracovanost půdy, které již ani právně neexistují. Cena hnojiv, chemikálií, osiva a rozpracovanosti půdy je pouze podkladem pro stanovení ceny rozpracované rostlinné výroby, tj. zásob v podobě vzrostlého obilí.

Žalobce uvádí, že v dobré víře v názor na to, co je rostlina, a v souladu s účetními předpisy uplatnil při prodeji vzrostlého obilí jako nedokončené rostlinné výroby sníženou sazbu daně z přidané hodnoty ve výši 10%. V době vystavení daňového dokladu se v žádné literatuře, ani na stránkách Ministerstva financí nepublikovalo nic, co by určovalo sazbu jinou. Nebyl důvod z nějakých spekulativních důvodů prosazovat nižší sazbu daně, protože šlo o transakci dvou spojených společností a co jedna strana odvedla, druhá vyčerpala. Žalobce neměl pochyb, že v případě výrobků rostlinné výroby jde již o rostlinu v určitém stádiu vývoje. Tato položka je v účetnictví vedena na zásobách a je možné ji v různých stádiích použít třeba na zrno, zelené krmení i jinak. Stále je to rostlina. Žalobce zdůrazňuje, že se jednalo o výrobu na propachtované půdě.

Podle žalobce není možné, aby vzhledem k úzkému propojení zákona o účetnictví a daňových zákonů tyto základní normy pro stanovení daně vykládaly rozdílně jednotlivé pojmy. Pokud má být o rostlinné výrobě účtováno na zásobách jako o zboží, nelze ji zařazovat pod služby. Pojem „nedokončená výroba“ definují předpisy o účetnictví. Ty řadí nedokončenou výrobu mezi hmotný majetek, a to mezi zásoby (§ 9 vyhlášky č. 500/2002 Sb., položka C1.2., Český účetní standart č. 015 – Zásoby). Pokud by byla nedokončená výroba považována za právo (službu) byla by v účetních předpisech zařazena do nehmotného majetku. Tak tomu však není.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ohledně stanovení sazby daně z přidané hodnoty posoudil samotnou podstatu plnění. V případě žalobce se jednalo o nedokončenou rostlinnou výrobu, tj. rostliny, které jsou teprve v určité fázi růstu. V případě nedokončené rostlinné výroby se podle žalovaného nemůže jednat o prodej zboží jako prodej samostatné movité věci, neboť nedokončená rostlinná výroba je neoddělitelnou součástí pozemku, od kterého nemůže být oddělena, aniž by se znehodnotila. Nejedná se o samostatnou movitou věc, ale o součást pozemku. Nedokončenou rostlinnou výrobu lze proto buď prodat společně s pozemkem, nebo lze poskytnout právo ke sklizni této nedokončené rostlinné výroby. Žalovaný zdůraznil, že v daném případě se jednalo o rostliny zasazené, již rostoucí, avšak dosud nedorostlé a nezralé. Žalovaný je přesvědčen, že pokud je dle judikatury Nejvyššího soudu součástí pozemku trvalý travní porost, pak jsou jí i do určité míry vzrostlé (avšak dosud nedorostlé) rostliny, které dosud nemají zamýšlenou hospodářskou užitnost. Žalovaný konstatuje, že rozhodnou skutečností pro určení, zda se jedná o samostatnou věc či součást jiné věci, je to, zda lze věc oddělit tak, aby zároveň zůstala zachována její hodnota a možnost využití k příslušnému účelu. Nedorostlá rostlina oddělená od pozemku je znehodnocená, neboť nemůže být dopěstována. Žalovaný shrnul, že podstata jeho hodnocení spočívala v tom, že nemohlo dojít k prodeji nedokončené výroby, ale pouze k převodu práva na její dokončení. Žalovaný též uvedl, že nelze ztotožňovat režim účetní a režim daňový.

Ze správního spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 21. 6. 2013 byla u žalobce zahájena daňová kontrola mimo jiné na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 (protokol č. j. 1417820/13/2211-05401-306368). Správci daně vznikly pochybnosti, zda přiznaná snížená sazba daně v souvislosti s daňovým dokladem č. 2011067 (datum zdanitelného plnění dne 31. 3. 2011) za nedokončenou rostlinnou výrobu byla uplatněna správně a v souladu se zákonem o dani z přidané hodnoty (výzva ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1959378/13/2211-05402-303450). Dne 21. 2. 2014 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění (protokol č. j. 439823/14/2211-05401-303450). Zpráva o daňové kontrole č. j. 462753/14/2211-05402-

303450 byla se žalobcem projednána dne 26. 2. 2014 (protokol č. j. 463101/14/2211-05402-303450).

Ve Zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl, šlo o daňový doklad č. 201167, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 3. 2011, odběratel AGRO Nišovice, s. r. o., vystavený žalobcem ve věci fakturace nedokončené rostlinné výroby podle znaleckého posudku se sníženou sazbou daně z přidané hodnoty. Celkem činila nedokončená výroba 1 915 513,37 Kč bez daně z přidané hodnoty. Správce daně konstatoval, že žalobce neprokázal, že užil sníženou sazbu daně z přidané hodnoty správně. Žalobce nepovažoval prodej nedokončené výroby za uskutečnění služby, ale považoval ji za prodej zboží, tj. za prodej rostlin. Podle žalobce je nedokončená výroba (rozpracovaná výroba, na které již byly vykonány výrobní postupy, ale ještě není výrobkem) jednoznačně hmotným majetkem a z hlediska daně z přidané hodnoty se jedná o zboží podléhající podle Přílohy č. 1 snížené sazbě daně. Podle správce daně se nemůže jednat o dodání zboží, neboť nedokončená rostlinná výroba je neoddělitelnou součástí pozemku; proto nejde o samostatnou movitou věc. Podle zákona o dani z přidané hodnoty se poskytnutím služby rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Poskytnutím služby podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty se rozumí i poskytnutí práva využití věci (tj. v tomto případě právě k dokončení výroby). Nejedná se o prodej movité věci, protože nedokončená výroba nejde od pozemku oddělit. Správce daně uzavřel, že žalobce porušil § 47 zákona o dani z přidané hodnoty tím, že použil nesprávnou výši sazby daně.

Dne 5. 3. 2014 vydal správce daně pod č. j. 525515/14/2211-24802-302541 dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 ve výši 193 788 Kč. Dále žalobci vznikla povinnost uhradit penále ve výši 38 757 Kč. Žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že nedokončená rostlinná výroba v takové růstové fázi, jak je oceněna znaleckým posudkem, je neoddělitelnou součástí pozemku, od kterého nemůže být oddělena, jelikož by došlo k jejímu znehodnocení; proto nejde o samostatnou movitou věc. Prodej nedokončené rostlinné výroby je tak nutno považovat za službu poskytnutí práva využití věci podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty (tj. v tomto případě práva k dokončení výroby a ke sklizni). Z toho důvodu měla být uplatněna základní sazba daně z přidané hodnoty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci při jednání.

Žaloba není důvodná.

V dané věci je mezi stranami sporné, zda byla užita správná sazba daně z přidané hodnoty na případ prodeje nedokončené rostlinné výroby. Žalobce má za to, že správně uplatnil sníženou sazbu daně, neboť uskutečnil prodej zboží rostlin, na které podle § 47 odst. 3 ve spojení s přílohou č. 1 zákona dopadá snížená sazba daně. Daňové orgány však posoudily předmětné zdanitelné plnění jako službu podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, u které se uplatňuje základní sazba daně podle § 47 odst. 4, věta první zákona.

Předmětem posouzení tedy je, zda je prodej nedokončené rostlinné výroby (rostliny, zasazené v půdě, v určitém stádiu růstu, ovšem dosud nezralé ke sklizni) možno považovat za převod zboží nebo za poskytnutí služby ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty.

Podle § 4 odst. 2, věty první zákona o dani z přidané hodnoty platí, že zbožím jsou věci movité, elektřina, teplo, chlad, plyn a voda.

Podle § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty platí, že poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitosti. Poskytnutím služby se rozumí také a) převod práv, b) poskytnutí práva využití věci nebo práva anebo jiné majetkově využitelné hodnoty, c) vznik a zánik věcného břemene, d) přijetí závazku zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci.

Žalobce nejprve obecně namítá, že prodej nedokončené výroby není poskytnutím služby, neboť se nejedná o žádnou činnost; poskytnutí služby je podle žalobce definováno výlučně jako činnost. Daná námitka není důvodná. Podle § 14 odst. 1, věty první zákona o dani z přidané hodnoty se za poskytnutí služby pro účely tohoto zákona považují všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží nebo převodem nemovitostí. „*Tato sběrná definice specifikuje poskytnutí služby coby předmět daně nejobecnějším způsobem, a to jednak jeho vymezením vůči ostatním předmětům daně a jednak tím, že se musí jednat o „činnost“.* Věta druhá téhož odstavce pak za poskytnutí služby považuje i jiné instituty, to však bez nutnosti splnění podmínek věty první. Tento závěr plyne jak z návěti: „*Poskytnutím služby se rozumí také*“, tak z povahy věci samé – kupř. zánik věcného břemene [viz § 14 odst. 1 písm. c) zákona] lze jen stěží považovat za „činnost“.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1 Afs 70/2010 – 57; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Daňové orgány nehodnotily převod nedokončené rostlinné výroby jako činnost, nýbrž jako poskytnutí práva využití věci nebo práva nebo jiné majetkové hodnoty podle § 14 odst. 1 písm. b) citovaného zákona (konkrétně jako poskytnutí práva k dokončení nedokončené rostlinné výroby a práva její následné sklizně). Takto vymezené poskytnutí služby podle § 14 odst. 1 písm. b) citovaného zákona nemuselo naplňovat znak činnosti.

Žalobce předložil soudu kopii závazného posouzení ze dne 15. 8. 2011, č. j. 22798/11-3212-11685, které bylo vydáno pro Družstvo Ekover. Krajský soud toto závazné stanovisko provedl jako důkaz. Žalobce tvrdí, že toto závazné posouzení dokládá zařazení rostlin do snížené sazby daně z přidané hodnoty bez ohledu na účel použití a bez ohledu na stav rostliny. Krajský soud zhodnotil obsah závazného posouzení a konstatuje, že jej nelze aplikovat na nyní projednávaný případ. Podle § 133 odst. 1 daňového řádu platí, že rozhodnutí o závazném posouzení je při stanovení daně účinné vůči správci daně, který rozhoduje o daňové povinnosti daňového subjektu, na jehož žádost bylo rozhodnutí o závazném posouzení vydáno. Závazné posouzení tak není použitelné pro žalobcovo daňové řízení. Ze závazného posouzení se podává, že snížená sazba daně na rostliny se uplatní bez ohledu na stav, v jakém se nachází, tj. v sušeném či jiném stavu. Zjevně se však jedná již o zpracované rostliny oddělené od půdy, tj. o věci movité, a tedy o zboží. V nyní projednávaném případě je však řešeno to, zda rostliny, které nejsou odděleny od půdy, jsou vůbec movitými věcmi, které mohou být převedeny jako zboží. Danou situaci závazné posouzení zjevně nepokrývá.

Žalobce odkázal na definici rostliny na www.wikipedia.org. Ovšem krajský soud se touto definicí nezabýval a neprováděl důkaz webovými stránkami, neboť botanická

definice rostliny nemůže mít nic společného s tím, jak rostlinu jako movitou věc vnímá právo. Takový důkaz by byl nadbytečný a ve věci by ničeho nepřinesl.

Pokud jde o samotné zhodnocení předmětného zdanitelného plnění jako poskytnutí služby podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty (konkrétně jako poskytnutí práva k dokončení nedokončené rostlinné výroby a práva její následné sklizně) pak krajský soud předesílá, že se zcela ztotožňuje s hodnocením věci, jak jej učinily daňové orgány.

Podle názoru krajského soudu byly na danou věc daňovými orgány přiléhavě použity závěry občansko-právní teorie a judikatury. Na str. 3, 4 a 5 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul svou právní úvahu o podstatě předmětného zdanitelného plnění a aplikoval ji na zjištěný skutkový stav. Žalovaný vycházel z § 120 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (platný a účinný do 31. 12. 2013). Podle něj platilo, že součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Žalovaný dospěl k závěru, že se nemohlo jednat o zboží, neboť nedokončená rostlinná výroba je neoddělitelnou součástí pozemku, od kterého nemůže být oddělena, aniž by se tím znehodnotila, a není proto samostatnou movitou věcí. Žalovaný vyšel z komentáře k občanskému zákoníku a z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2010, č. j. 20 Cdo 4526/2007. Žalovaný vycházel z toho, že osivo a sadba se zasetím či zasazením stává součástí pozemku a zaniká jako samostatná věc v právním smyslu. K tomu krajský soud doplňuje, že logicky pak musí platit, že jakmile začnou vyrůstat ze zasetého osiva v půdě rostliny, jsou součástí pozemku, dokud od něj nejsou odděleny. Z citovaného usnesení Nejvyššího soudu se podává, že i trvalé travní porosty jsou součástí pozemku.

Krajský soud doplňuje, že tím, že jsou rostliny vyhodnoceny jako součást pozemku, není dotčena skutečnost, že jejich vlastníkem byl žalobce jakožto uživatel pozemku (§ 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené úvahy pak i zcela korespondují s pravidlem, že součástí pozemku je všechno, co na něm vzejde, které bylo zavedeno v § 25 větě první zákona č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Občanský zákoník z roku 1964 sice tuto výslovnou právní úpravu nepřevzal, ovšem to neznamená, že se toto pravidlo přestalo aplikovat, jak vyplývá z judikatury (např. srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2005, sp. zn. 33 Odo 879/2005). Pro podporu daných závěrů lze odkázat i na nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.), který již výslovně danou problematiku opětovně s účinností od 1. 1. 2014 upravuje a v § 507 stanoví, že součástí pozemku je rostlinstvo na něm vzešlé. Krajský soud tak konstatuje, že nemá pochyb o tom, že rostliny spojené s půdou a z ní vzrostlé jsou až do svého oddělení součástí pozemku, a tedy nejsou samostatnou movitou věcí v právním smyslu.

Žalobce je přesvědčen, že oddělením rostliny od půdy nedojde k jejímu znehodnocení. Podle názoru krajského soudu oddělením rostliny ve fázi růstu od půdy dojde k jejímu znehodnocení, neboť se tím přeruší její vývoj a znemožní se tím její dorostení do stádia zralosti a poskytnutí úrody. V případě, že žalobce chtěl převést rostliny k jinému účelu než ke sklizni, tak je mohl od půdy sám oddělit a pak je jako zboží prodat za jiným účelem. V daném kontextu věci je však daná argumentace již spekulativní, neboť v době uskutečnění zdanitelného plnění rostliny nebyly odděleny od půdy, byly součástí pozemku, a tudíž neexistovaly jako samostatné movité věci v právním slovo smyslu a nemohly být tudíž ani převedeny jako zboží se sníženou sazbou daně.

Žalobce v žalobě argumentuje tím, že nemohlo dojít k poskytnutí služby, neboť ty již dávno v právním smyslu neexistovaly (žalobce má na mysli orbu, setí, a hnojení). Žalobce se svou argumentací mívá s právním hodnocením věci tak, jak jej učinily daňové orgány. Daňové orgány nedospěly k závěru, že šlo o poskytnutí služby z důvodu již v minulosti provedených činností při orbě, setí, hnojení atd. daného pozemku. Daňové orgány vyhodnotily zdanitelné plnění jako poskytnutí práva k dokončení nedokončené sklizně a práva k následné sklizni z důvodů popsanych v napadeném rozhodnutí. Jakékoliv minulé již provedené práce v rámci rostlinné výroby nebyly pro daňové orgány v rámci právního hodnocení věci jakkoliv rozhodující.

Žalobce v žalobě též uvedl, jak došlo k ocenění nedokončené rostlinné výroby, a vysvětlil, že při oceňování nebylo postupováno tak, že by byla oceněna hnojiva, chemické přípravky, osiva a rozpracovanost půdy, které již právně neexistovaly; šlo jen o podklady pro stanovení ceny rozpracované rostlinné výroby. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný nezpochybňoval způsob ocenění nedokončené rostlinné výroby znalcem, pouze jej shrnul v bodě 14 napadeného rozhodnutí. Spor byl o povahu plnění z hlediska daňového práva hmotného. Daná argumentace tak není případná.

K tvrzení, že nedokončená rostlinná výroba je tvořena rostlinami v určitém stádiu vývoje, které je možné v různých stádiích použít třeba na zrno, zelené krmení či jinak, krajský soud opakuje, že rozhodující bylo, v jaké formě se nedokončená rostlinná výroba nacházela v době uskutečnění zdanitelného plnění. V době uskutečnění zdanitelného plnění byly rostliny zasazeny v půdě a byly tak součástí pozemku; proto nemohly být převedeny jako zboží, jak již bylo uvedeno shora. Pokud by žalobce rostliny v dané fázi vývoje od půdy oddělil a pak je prodal za účelem užití na zrno či zelené krmení, pak by se jistě jednalo o převod zboží v rámci snížené sazby daně. Ovšem takovým postupem by bylo znemožněno dorostení rostlin do fáze zralosti a nebyla by možná sklizeň úrody. K tomu, aby bylo zajištěno dokončení rostlinné výroby se sklizní úrody, mohlo být k nedokončené rostlinné výrobě poskytnuto pouze právo k dokončení rostlinné výroby a právo k její sklizni. Nebylo možné převádět rostliny, které byly součástí pozemku, jako zboží, neboť takové rostliny z právního hlediska nejsou samostatnou movitou věcí. Skutečnost, zda se jednalo o výrobu na propachtované půdě či nikoliv nemůže na hodnocení věci ničeho změnit.

Žalobce namítal, že se při stanovení daně mělo vycházet z toho, jak o dané položce bylo účtováno podle účetních předpisů. Nedokončená výroba je podle účetních předpisů hmotným majetkem a patří mezi zásoby, proto měla být brána jako zboží. Žalobce se dovolává jednotného vykládání pojmů z hlediska daňových zákonů a z hlediska zákona o účetnictví. Dané námitce krajský soud nemohl přisvědčit. V této souvislosti lze v plném rozsahu odkázat na názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Afs 45/2011 - 94, publikovaném pod č. 2626/2012 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že *„je třeba při posouzení věci vycházet z odlišnosti cílů účetnictví a cílů daní. Cílem účetnictví (účetního výkaznictví) je poskytovat informace pro účely kontroly a řízení, zatímco cílem daňového systému je kromě jiného (např. alokace zdrojů mezi veřejnou a soukromou potřebou, redistribuce důchodů prostřednictvím daní a transferových plateb, stabilizace ekonomiky, atd.) výběr daní. Finanční a daňové účetnictví nemůže být sjednoceno, neboť mají odlišné cíle, podléhají odlišným pravidlům a slouží odlišným účelům. (...) Odlišné cíle daňového systému a účetního výkaznictví vyžadují, aby jednotlivá pravidla nebyla přes příliš ovlivněna požadavky druhého ze systémů.“* Krajský soud v návaznosti na citovaný právní názor konstatuje, že ačkoliv se o nedokončené výrobě účtuje jako o zásobách (hmotný majetek), pro daňové zařazení poskytnutého zdanitelného plnění stanovuje pravidla

zákon o dani z přidané hodnoty. Jedině podle těchto pravidel lze hodnotit, zda převod nedokončené rostlinné výroby byl převodem zboží nebo poskytnutím služby, a to bez ohledu na způsob jak je o této položce účtováno podle účetních předpisů.

Žalobce uvádí, že neměl žádný důvod spekulovat o sazbě daně, neboť šlo o transakci spojených osob. Tato námitka je z pohledu správného stanovení sazby daně nepřipadná.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. I náklady spojené s cestováním pracovníků žalovaného na soudní jednání představují součást nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů. Žalovaný má správnost a zákonnost svých rozhodnutí hájit i v řízení před správními soudy. K této činnosti je dostatečně finančně i personálně vybaven z veřejných rozpočtů, a není zde důvod, aby náklady na tuto činnost nesl procesně neúspěšný žalobce. K tomu krajský soud odkazuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, publikované pod č. 3228/2015 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že soud náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu podle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává.

Žalovaný požadoval též paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření k žalobě podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K tomuto návrhu žalovaného lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 – 31, či na již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze kterých se podává, že Nejvyšší správní soud pravidelně paušální náhradu nákladů úspěšnému správnímu orgánu nepřiznává, neboť „*se nejedná o účastníky ve srovnatelné situaci. (...) Určitá odlišnost v zacházení s těmito kategoriemi účastníků je přípustná s ohledem na jejich naprosto rozdílnou situaci.*“ Nejvyšší správní soud konstatoval, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Dále nelze opomíjet, že krajský soud rozhoduje o náhradě nákladů podle § 60 s. ř. s., zatímco Ústavní soud se zabýval v uvedeném nálezu interpretací ustanovení § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Navíc sám Ústavní soud ve svém nálezu (odst. 46) dává i civilním soudům prostor k úvaze ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, zda paušální náhradu hotových výdajů přiznají či nikoliv. Krajský soud uzavírá, že uvedený nálezh Ústavního soudu nezakládá právo správního orgánu na paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Z výše uvedených důvodů soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 23. března 2016

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava